

Afgørelsen. Det forekommer mig unaturligt at stille en saa høj Embedsmand som en Landsdommer overfor den Situation, at Præsidenten skal raadføre sig med Landsdommerne, men saa kan handle, som han selv vil, selv imod alle Rettens øvrige Medlemmer. Jeg vilde derfor foretrække, at Lovforslaget blev omskrevet saaledes, at det skulde være Landsretten, der gav Attesten, og saa vilde det ogsaa være konsekvent at skrive, at det var en Underret, ikke en Underretsdommer, der skulde meddele Attest. Jeg mener, at dette Spørgsmaal kunde man i alle Tilfælde overveje. Saavel under Hensyn hertil som fordi det er mig bekendt, at der kan ventes Henvendelser fra sønderjydske Side, vilde jeg sætte Pris paa, at Lovforslaget blev underkastet en ganske kort Udvalgsbehandling, og hvis Forslag ikke fremkommer fra anden Side i den Retning, vil jeg efter Forhandlingens Slutning tillade mig at stille et saadant Forslag.

Hermed skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Trier: Da det er et letfatteligt og velbegrunder Ønske fra sønderjydske Sagførere, man agter at imødekomme ved Gennemførelsen af dette Lovforslag, da det sikrer alles Interesser, baade sikrer den almindelige videnskabelige Underbygning for en saadan Virksomhed, da disse Sagførere har faaet den gennem deres tidligere Studier, og giver den Betyggelse, som er nødvendig med Hensyn til deres Kendskab til dansk Ret, skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale, at Lovforslaget vedtages. Skulde der være Enkeltheder deri, som kunde kræve yderligere Overvejelser, vil saadanne jo kunne finde Sted i det Udvalg, som er varslet.

Justitsministeren (Rytter): Jeg takker for Lovforslagets velvillige Modtagelse. Jeg haaber, at vi ved Udvalgsforhandlingerne hurtigt vil kunne opnaa Enighed om Lovforslaget. Jeg er enig med det ærede 15de tingvalgte Medlem (Godskesen) i, at den Omstændighed, at de tyske Sagførere faar Ret til heroppe at procedere som Landsretssagførere, selvfølgelig ikke er tilstrækkelig til at optage det omtvistede Spørgsmaal om vore Underretssagførere. Om dette skulde komme frem paa anden Maade, tør jeg selvfølgelig ikke sige, men den Omstændighed, at vi giver de tyske Sagførere denne Ret, kan ikke have Ind-

flydelse paa dets Løsning, idet Grunden til den Bestemmelse udelukkende er, at man i Tyskland ikke har en Sondring, som svarer til den, vi har heroppe.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Karberg: Under Hensyn til den Udtalelse, der kom fra den ærede Ordfører for det konservative Parti (Godskesen), tillader jeg mig at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Man gik derpaa til:

Første Behandling af Forslag til Lov om nogle Politiforholdsregler vedrørende Beværtninger og Gæstgiverier.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4511).

Sagen sattes under Forhandling.

Inger Gautier Schmit: Enhver, som kender blot ganske lidt til de sædelige Forhold i vore store Byer, navnlig i København, vil sikkert modtage dette Lovforslag med stor Glæde. For alle, hvem det har ligget paa Hjærte at se de sædelige Forhold i vort Land forbedret, har det ofte staaet som en Gaade, at vore Love ikke tillod en hurtigere og mere intensiv Indgriben fra Politiets Side overfor Livet i Beværtninger paa de Steder, hvor løsagtige Mennesker holder til. At der var Uorden, Slagsmaal, Tyverier og Usædelighed, hørte vi tidt og ofte, ikke mindst i de sidste Aar, og det føltes derfor, som sagt, som en Gaade, at der ikke blev grebet ind og prøvet paa ved skærpede Bestemmelser at sætte en Stopper for alt det Uvæsen, hvorfor vor Hovedstad, navnlig i de senere Aar, er blevet sørgelig berømt. Men Sagen er, at § 36 i Beværterloven af 1912, som i og for sig er en god Bestemmelse, er af en saadan Karakter, at den hindrer en øjeblikkelig Indgriben fra Politiets Side. Den bestemmer nemlig, at paagældende Beværter, hos hvem der findes Uorden, først skal advares af Politiet, have Tilhold,